

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 4 frt — kr.
Fél évre . . . . . 2 frt — kr.
Negyed évre . . . . . 1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily
írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez
küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak
helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél
30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
sékelt díjak egyezség szerint.

Viszhang

Hidvéghy kartárs február 21-iki vezérczikkére.

A létesítendő országos erdészeti altiszti egyesület megalakításának kérdése mind nagyobb hullámokat vet s örvendetes jelenségül szolgál, hogy iránta már is az ország minden vidékén olyan élénken érdeklődnek. Legyen szabad nekem is az ügyre s kíváltkép Hidvéghy tisztelt kartársnak a február 21-iki vezérczikkére vonatkozólag néhány szerény megjegyzést tenni.

Nem zárkózom el ugyan magam sem mereven attól a gondolattól, hogy egyesületünk valamely más már létező hasonló egyesülethez csatlakozzék, mint a hogy azt tisztelt czikíró ajánlja, mindazonáltal szerény véleményem az, hogy ha már akarunk valamit, akkor létesítsünk egy olyan egyesületet, mely a saját lábán járjon s ne helyezze magát senkinek a gyámsága alá, mert mit ér az, hogy létesítünk bár erdészeti altiszti egyesületet, ennek vezetését azonban idegen elemekre bizzuk.

Éppen úgy nem helyeslem lapunk 20-ik számában felvetett ama eszmét sem, hogy létesítendő egyesületünk igazgatása az országos erdészeti egyesületre bizassék; nem azért, mint ha eme igen tisztelt s nagy tekintélynek örvendő egyesület nem nyújtana elegendő biztosítékot egyesületünknek úgy anyagi, mint erkölcsi fejlődésére nézve, hanem csak azért, hogy míg egyrészt szükséges egyesületünknek a szabad mozgás biztosítása, addig másrészt az országos erdészeti egyesületnek egészen más

a hivatása, mint az, hogy kebelébe más egyesületeket vagy testületeket vegyen fel s azok vagyonának kezelésével és egyéb adminisztratív teendőinek végzéseivel bibelődjék; végre pedig mi magunk nagy szegénységi bizonyítványt állítanánk ki a magunk részére annak elismerése által, hogy saját egyesületünknek igazgatására, vagyonának kezelésére nem vagyunk képesek.

Az én álláspontom az, hogy igazgassuk csak mi magunk az egyesületünket, mert azt mindenki maga tudja legjobban, hogy hol szorítja a eszímája s így mi magunk tudjuk azt megbírálni, hogy részünkre mi a jó és célszerű s hol és mit kell módosítani, megváltoztatni és javítani.

A mi már most az egyesület létesítéséhez szükséges minimális (500) tag létszámot illeti, az véleményem szerint az erdészeti altisztek közt könnyedén lesz összehozható, sőt tekintve az egyesület nemes irányát és feladatát, ebben a tekintetben olyan vérmes reményeket táplálok, hogy biztosra veszem egy év alatt a tagoknak ezerre való felszaporodását. Csak az intelligensebb elemnek kell kezdetben kissé mozogni s a még mindig túlnyomó többséget képező, kissé nehézkes gondolkozású beavatatlanokat s bizalmatlankodókat felvilágosítani, akkor a cél felé való haladásunk biztos, mert el nem tudom képzelni, hogy még a legkorlátoltabb elméjű ember is képes volna ellentállani, ha kézzelfoghatólag meg magyarázom neki, hogy például abban az esetben, ha 5 éven át apró részletekben mindössze 50 forintot befizet, akkor — ha szolgálatképtelenné válik évenként 80 forintot, 10 éven túl 160 és így tovább 300

forintig, sőt esetleg több nyugdíjat is biztosít magának.

Azt, a ki ilyen kedvező kilátások mellett sem hajlandó az egyesületbe belépni, véleményem szerint erőltetni sem kell, mert az illet, ki nyilván önmagának és családjának ellensége, csak sajnálni lehet.

Milyen lelki nyugalommal teljesítheti mindenki szolgálatát abban a tudatban, hogy ha szolgálata közben véletlen baleset is éri és munkaképtelenné válik, nem lesz a nyomornak és és nélkülözésnek martalékává, vagy pedig ha a jó Isten kiszóllítaná az élők sorából, hátrahagyott családja nem lesz teljesen elhagyatva, hanem részese lesz a legszükségesebbnek, a mindennapi kenyérnek.

Én — mint már említém — egészen bizonyosra veszem, hogy az egyesületnek már első évi fenállása után legalább ezer, vagy annál is több tagja lesz.

Tegyük erre nézve egy kis számítást s kezdjük első sorban a kinestáriakon, mint a kiknél biztos számadataink vannak.

Az 1883 évi szervezéskor a magas ministeriumnak 19356 számú rendeletével megállapított létszám 995 altiszt és 135 erdőlegény, összesen tehát — nem számítva az erdőszolgákat, kik pedig szinte állandó illetményesek — 1131, mely létszám azóta alig volt hullámlásnak kitéve.

Ebből a létszámból — azt hiszem — legalább a fele be fog lépni az egyesületbe, mert például a saját hatóságomnál tudtommal egy sem fog elmaradni.

Következnek a vallásalapítványbeliek, kik kevesebben vannak ugyan, de onnan is ki kerülhet 100.

Az egyébült szolgálók közül, bár ott még nagyon sok minden szaktudományt és egyéb képzettséget nélkülöző egyén van alkalmazva, tekintettel nagy számunkra, kezdetben legalább is 3—400-ra lehet számítani, annyival inkább, mert tulajdonképpen ezeknek van legnagyobb szükségük a nyugdíj egyesületre, mintán legnagyobb részük a szolgálatadó részéről sem nyugdíjra, sem pedig másnemű ellátásra vagy végkielégítésre számot nem tarthat, valamint elhalálozásuk esetén családjuk is kezébe veheti

a koldusbotot. Különben itt is mind nagyobb tért hódít az intelligens elem s kivált a megyeiek, járásiak és községiek legnagyobb része már szakképzett egyénekből áll s ezeknek az erdőnek állami kezelésbe a folyó évben történendő átvétele alkalmával míg egyrészt a képesítést nélkülözők kiselejtezve lesznek, addig helyük a törvényszabta minősítéssel bírókkal lesz betöltve.

Ime ez az én hozzávetőleges számításom s miután mindenütt inkább a kedvezőtlen arányt vettem alapul, azt hiszem, hogy nem csalódom, midőn azt az állításomat fentartom, hogy csak az intelligensebb elemnek kell a dolog élire állnia s fáradozását biztos siker fogja koronázni. —

Minden kezdet nehéz s a nehézségekkel minden új vállalatnak meg kell küzdenie, ne csüggedjünk tehát, ne riadjunk vissza a fáradozásoktól, hanem törtessünk bátran előre.

Ha egyszer már az egyesület öt évi fenállása után egyes szolgálatképtelenné vált tagjait nyugdíjban fogja részesíteni, — mert ne áltassuk magunkat, ilyenekben nem lesz hiány, tekintve azt, hogy leginkább az idősebbek fogják megragadni az alkalmat az egyesületbe való belépésre — akkor a többi előbb még kétségeskedő is sietni fog csatlakozni s kilátás van arra, hogy a második 5 év után a tagok száma a háromezret is el fogja érni.

Bár szállaná meg a Szentlélek a homályban tévedezők elméjét s mérlegelni tudnák saját jóvoltukat, bizonyomra mondom, hogy nem lenne nehéz 10000 tagot is összehozni.

A mi a gyűlés megtartásának idejét illeti, osztom Csizmarovits András kartársunk nézetét és magam is czélszerűbbnek tartom erre a pünkösdi ünnepeket. Azt — hogy az augusztusig halasztassék el mint a hogy Pirchann kartárs óhajtja, nem helyeslem, mert pünkösdig elég időnk a van szervezkedésre s ha eddig nem tudunk szervezkedni, akkor nem tudunk augusztusig sem.

Pál János kartárs abbeli nézetét, hogy — husvét határidő mellett — a gyűlés hétfőn tartassék, nem osztom, mert hiszen a távolabb vidékekről felrándulóknak ebben az esetben éppen vasárnap kellene utazniok s így az

ünnepet még sem tölthetnék csaldjuk körében, míg ha a gyűlést vasárnap délután tartjuk, akkor szombaton indulva, reggel mr a fővárosban vagyunk s délelőtt még istentiszteletre is elmehetünk, a kinek pedig arra való ideje és pénze lesz, hétfőn a főváros nevezetességeit tekintheti meg.

Végül még megemlítem, hogy hatóságunk kerületéből valószínűleg ketten fognak a gyűlésen megjelenni, egy azonban egész bizonyossággal.

Leszher Alajos

m. kir. főerdőőr.

Hullámverés.

Méltóságos nyugalom terül el a sima tó tükre, a teljes szélesöndnél egy habfodrocra nem sok, annyi sem zavarja meg fönséges nyugalmát. A szemlélőre ez olyan nyomasztólag hat, ez a folytonos egyforma simaság kifárasztja a tekintetét. A tó közelében virgoncz fiúk üzik pajzán játékaikat s széles jó kedvében valamelyik megboszankodik a nagy tó nyugalmán, követ ragad s messze bedobja annak közepe felé.

Az eldobott kő nagy loecsanással zuhan a tó sima tükreire s ime egyszerre vége a nyugalomnak. Először csak az a kicsiny hely mozdul meg, melyet a kő ütése ért, de mozdulatában nem marad magára, hanem lök egyet a tétlenül pihenő szomszédján, az ismét tovább adja a lökést s egyszerre csak azt veszi észre a szemlélő, hogy egy fiucska gyöngye kezéből kiröpített kő hullámozásba hozta a nagy tó egész vizét. Az ütés nyomán támadt kicsiny hullámgyűrű mind nagyobb és nagyobb karikákat képez s egy mákszemnyi hely nem sok, de annyi sem marad meg nyugodtan, hanem üde mozgásba jön az egész nagy tömeg.

Hasonlatos volt ehez a tóhoz hazánkban az erdészeti altisztek nagy testülete. Nyugodtan, tétlenül pihen évtizedek óta s minden egyes tagja csak önmagának és napi kötelességeinek élve, alig tudott arról, hogy még más vele rokon hivatásu is van a világon; sima nyugalom pihent a nagy testületen, melyet nem zavart meg semmi. Hasonlatos volt ez a nyugalom nem a csöndes pihenés szendégéséhez, hanem a halálhoz.

Jó és üdvös volt-e ez a nyugalom, ne keressük és talán bűn is a pihenők, hogy ne mondjuk a halottak nyugalomát megzavarni, de legyen bármiképp is, a sors könyvében az volt megírva, hogy ennek a nyugalomnak sem szabad soká tartania. Az ismeretlenség homályából kiröppent egy szerény papír lapocska, sulyra a pelyhet nem sokkal meghaladó s oda röppent a nyugodtan pihenő testületbe és valamint hogy a tó sima tükre megmozdult a gyermekkéz által dobott kő ütésétől,

hasonlatosképp s mintha villanyszikra ütése érte volna, fölriadt tétlen nyugalomból az erdészeti altisztek nagy serege. A nagy testület sima tükre támadt hullámverés eddig ugyan még csak kicsiny gyűrűket képez, ezek azonban lassan bár, de annál biztosabban terjeszkednek tovább és tovább s el fog jönni az idő, midőn az egész nagy tömegnek legparányibb része sem marad érintetlen.

A tó fölbolygatott simasága csakhamar visszatér s újra csöndes nyugalom terül el fölületén, míg újabb rázkódtatás nem éri s ehez hasonlatos az emberek tömege is. Nem elegendő egyszer fölriasztani az álomból, hanem igyekezni kell az éberséget folyton fokozni és föntartai. A gyermekek gondoskodnak arról, hogy a tó felülete meg ne pihenjen, hanem folytonos mozgásban, tevékenységben legyen; a már egyszer mély álmából fölriadt erdészeti altiszti testületnél is szükséges oda hatni, hogy az ébredés ne legyen mulékony s itt annak maradandóságáról azok a lelkes férflak gondoskodnak, kik segítségünkre jöve, a lelkesedés, a buzditás köveit dobálják társaik nehezen ocsudó tömege közé. Mint Klondyke kimeríthetlen bányáiból az arany, úgy omlanak az ország minden vidékéből hozzánk a lelkesítő, buzditó levelek, nagy gyönyörűséget okozva a mi szívünknek.

Röplületek hát ti nemes szívek sugallatából eredő néma betűk s beszélgetek hangosan azokhoz, kiknek olyan nagy szükségük van arra, hogy titeket megértsenek! Végre valahára még a leg süketebb fülek is meg fognak hallani, hiszen ha a holt szikláknak beszélnének annyit, már azok is megmozdultak volna.

Ime, itt adjuk sorra, a mennyire lapunk szűk tere engedi, a hozzánk érkezett levelek egy részét, egyuttal türelemre kérve a többi beküldőket, míg az övék is sorra kerül.

Nagy-Köveres 1899 márczins 8.

Tisztelettel jelentem, hogy a Budapesten megtartandó közgyűlésre — akár husvétkor, akár pünkösdkor — a nagyköveresi közalapítványi erdőgondnokságtól tekintetes Janatka József főerdész úr nemes elhatározása és kegyes beleegyezése folytán három erdőőr fog felrándulni és pedig: Delimán György, Novák Mihály és Proháb Bálint, az egyesületbe pedig az összes erdőőri személyzet belép.

Delimán György
közalap. kir. erdőőr.

Sárerő 1899 márczius 7.

Örömmel eltelve olvasom kedvelt lapunkból, hogy az országos nagygyűlés megtartása a pünkösdi szent ünnepekre lett elhalasztva, mert a husvétra tervezett gyűlésen való részvételemet az idő rövidsége miatt be nem jelenthettem volna.

Engedje meg szerkesztő úr itt egy szerény óhaj-tásomnak, illetve véleményemnek kifejezést adni, nevezetesen annak, hogy hasznos és üdvös lenne, ha minden

egyed-kartárs, kiben a hajlandóság erre megvan, kötelezően nyilatkoznék az egyesületbe való belépésre, valamint a gyűlésen való részvételére nézve is, hogy úgy a szerkesztő úr, valamint mi többiek is tájékozva legyünk a tagok hozzávetőleges számáról.

A magam részéről ezennel ünnepélyesen kijelentem, hogy nem csak az egyesületnek tagja leszek, hanem a gyűlésen is részt fogok venni, társaim közül pedig Úr Zsigmond és Szilágyi János ígérték az egyesületbe való belépésüket.

Az alapszabályok tervezetét figyelemmel olvastam s van arra nézve némi észrevételem, ennek megtevéseit azonban a gyűlésre tartogatom.

Dudás Ferencz
I. oszt. erdőőr.

Nagy-Maros 1899 márczius 8.

Örömmel olvasom lapunkban, hogy az országos erdészeti altiszti egyesület eszméje a megvalósításhoz közeledik s csodálkozom a fölött, hogy még mindig akadnak olyanok, kik magukat a mozgalomtól távol tartják, pedig tudniok kellene, hogy nagy czélok elérésére nagy erőre van szükség. Önmaga és családja érdeke ellen cselekszik mindenki, ki még most sem hallja meg a hívó szózatot; az ilyenek már csakugyan még az árkangyal trombitája is kevés.

A magam részéről — bár szolgálatomban uradalmamban nyugdíjképes vagyok — kijelentem, hogy nagy lelki örömmel csatlakozom a mozgalomhoz s bár a gyűlésen a legutóbbi időben családomban ért csapások miatt részt legnagyobb sajnálatomra nem vehetek, a megalakítandó egyesületnek tagja óhajtok lenni. Sajnos hogy nem mondhatom el ugyanezt társaimról, mert ezek nagyobb része már biztosította jövőjét s nem érdeklődnek a közös ügy iránt.

Nagy érdeklődéssel olvastam lapunk január 21-iki számában Zimányi Károly kartárs ur tollából eredő ama örömhirt, hogy a nagyváradi bíboros püspök ur Ő Eminenciája erdőőrei nyugdíj egyesületének alapja javára 10000 forintot kegyeskedett adományozni. Kíváncsian várom az alapszabályaik ismertetését is, melyet — azt hiszem — a közérdek szempontjából nem fognak elmulasztani.

Bertalan Ferencz
erdőőr.

Balaton-Füred 1899 Márczius 5.

Nem hagyhatom szó nélkül azt az örömdetes hirt, melyet lapunk 18-ik és következő számaiból olvastam, hogy végre valahára megérkezett az idő, melyre olyan régóta vágyunk s midőn az eddigi szavak helyett a tettek mezejére lépni akarunk.

A gyűlés határnapját illetőleg nem osztom teljesen azoknak a tisztelt kartársoknak a véleményét, kik husvét helyett a pünkösdi ünnepeket óhajtják, mert szerény véleményem szerint azokat, kiknek eddig már annyit prédikáltunk haszontalanul, abban a pár heti időközben

sem fog sikerülni megnyernünk. Az én vidékemen a a hányan a nemes eszmét magunkévá tettük már ez előtt három évvel, most is buzgón kitartunk s bár mikor legyen is a gyűlés megtartva, az indulásra — mint a jól fegyelmezett katona — mindig készen vagyunk, vannak azonban sokan errefelé olyanok, kik a béres konyhán nevedvén fel, megelégednek azzal a boldog tudattal, hogy immár erdész urak lettek, néhány forinttal több a fizetésük és nem kell hajnali 2—3 órákor felkelniök, ezeknek az után ha maga a római szent atya jönne papolni, annak sem volna foganatja, ők azt mondják, hogy hiszen az apjuknak sem volt nyugdíja és mégis holtig élt s itt azután vége minden tudománynak.

Tisztelt kartársaim, kik hajlandók vagytok az okos szó befogadására, hozzátok szól az én gyöngeszavam.

Szeretett hazánk alkotmányának viszanyerése óta minden téren rendkívüli haladást mutat, csak a szegény erdőőrök sorsa nem akar megjavulni, bár ide-oda 20 éve lesz annak, hogy az erdőtörvényt megalkották. Nyilvánvaló, hogy ha mindenkinek a haladása mellett csak a mi testületünk maradt hátra, annak okát másban, mint önmagunkban keresni nem lehet, mert ha lenne is, a ki segítene, az azt következteti hallgatásunkból, hogy nincs semmi bajunk és kívánni valónk, mert hiszen néma gyermeknek az anyja sem érti a szavát.

A néptanítók pár év előtt megalakították országos egyesületüket s az a közoktatásügyi ministeriummal közvetlenül érintkezvén, már eddig is sok nem megvetendő előnyt vivott ki tagjai részére.

A földmivelésügyi ministerium olyan cselédeknek és munkásoknak, kik egy szolgálatadónál 30—40 évig hűségesen szolgáltak, pénzbeli jutalmakat és elismerő okleveleket osztogat, az erdőőr — már az olyan, ki nem részesült abban a szerencsében, hogy a kincstárt szolgálja — valamint a vadász el van feledve mindenki által.

Mi tisztán önmagunkra és a magunk erejére vagyunk egyelőre utalva, ne bizzuk sorsunk intézését másra, hanem szorosán egymáshoz simulva közös akarrattal és erővel száljunk szembe a sorssal s kényszerítsük azt megjavulni. Majd ha a nagy közönség, az arra hivatott magasabb körök meglátják, hogy nem csak tűrni és szenvedni, hanem küzdeni és áldozni is kész férfiakkal van dolguk, nem fogják tőlünk megvonni támogatásukat.

Könnyen indulhatunk a harcba, mert vezérünk már van a mi önzetlen szerkesztőnkben, ki daczára annak, hogy nem támogatjuk abban a mértékben, a melyben megérdemelné, nem bocsátja ki kezéből a mi szép tölgymakkos lobogónkat. Kövessük az ő hívó szózatát tömegesen s mint egy ember jelenjünk meg a nagy gyűlésen.

Akadnak sokan köztünk kicsiny hitűek, bátortalanok, kik visszariadnak a küzdelem fáradságaitól,

de hát vajjon minden katona egyaránt bátor s nem a legnagyobb rész félve indul a csatába? Arra valók a vezérek és a vitézbbek, hogy az ilyeneket bátorítsák, lelkesítsék, kiöljék belőlük a félelmet s vitéz tettekre ösztönözzék. Nekünk is, kik vezérünk hívó szavát meghallottuk valamennyiünknek vezérékül kell magunkat tekinteni s a régi hiveket megtartván újakat toborzani, valamennyit pedig a küzdelemhez megedzeni és kitartásra buzdítani és lelkesíteni.

Kérlek kedves bajtársak mindannyiotokat, ne vonuljatok a hátérbe, hanem a ki csak teheti — bár áldozatok árán is — jelenjék meg a gyűlésen akkor, a mikorra vezérünk szava őt oda szólítja, hiszen szégyen volna, ha annyi sok ezer közül csak egy pár igazán lekésedni tudó akadna.

Isten segedelme legyen velünk mindnyájunkkal s világosítsa fel a sötétségben botorkálók elméjét is! A boldogító viszontlátásig üdv mindnyájatoknak!

Papp János
hat. erdőőr.

Ujbánya 1899 február 26.

Alig várom már a husvéti szent ünnepeket, nem azért ugyan, hogy kíváncsi lennék arra, hány czifra tojást és kitől fogok kapni, mint inkább azért, mert ekkorra reményilem az országos erdészeti altiszti egyesületünk alakuló gyűlésének a megtartását. Én részemről nem vagyok barátja a halogatásnak s nincs is szerintem értelme, mert a mi a fő, az meglenne: egy ügy buzgó fővezér a szerkesztő urunk személyében s így csak a másik kellékre van még szükség, ugyanis arra, hogy mindenki jelentkezze tagul s támogassa a vezért azokkal a szükséges eszközökkel, melyek kedvelt lapunkban már annyiszor említve voltak.

Mélyen tisztelt kartárs uraim, az én véleményem szerint a csatlakozásra való elhatározást könnyűvé teszi az önérdék. A sors szerény állással ajándékozott meg mindnyájunkat, úgy hogy csekély fizetésünkből alig tellik a mindennapi kenyérre s itt még meg kell említenem, hogy a törvény szakunknál első kellékül veszi az ép, egészséges és erőteljes testalkatot, mivel együtt jár a képesség a nemzedék szaporítására s ebben csakugyan az első osztályba tartozván, többnyire 6—7 gyermekről kell gondoskodnunk s így bizony nagy szükségünk van olyan egyesületre, mely ezeknek a jövőjét is biztosítani hivatva van. A szegény sorsuaknak okvetlen szükséges a csatlakozás.

Azoknak, kiket a sors magasabb és jobban jövedelmező állással áldott meg, erkölcsi kötelességük a belépés és szegényebb társaik támogatása, mert ennél nemesebb cselekedetet nem fognak elkövetni.

Az olyanok se vonják ki magunkat, kiknek szolgálata már némi nyugdíj biztosít, mert hiszen ha ezt 10 évi szolgálat után megkapják is, ez bizony nem elég 6—7 tagból álló család eltartására.

Mig az ember szolgálatképes, addig némi takarékoság mellett mindig ki tudja szorítani azt a pár

forintnyi tagsági díjat s ha ezt megtettük és a sors véletlenül kiszóllit ebből az árnyékvilágból, özvegyeink és árváink még haló porunkban is áldani fognak gondoskodásunkért.

Kérem az összes szaktárs urakat, hogy siessenek a csatlakozással s ne halogassák soká, mert rövid az élet s kár minden elvesztegetett percért.

Az előkészületi költségek fedezéséhez szívesen hozzájárulok s küldöm az 1 koronát, valamint elküldtem özv. Flepsz Frigyesné fölsegélyezésére 1 frt. 60 krt, melyhez főtisztelendő Vlesjak György plébános ur 50 krral, Strbik János városi erdővéd ugyanannyival, többen ismét 60 krral járultak.

A közeli találkozásig Isten velünk!

Duba Sándor
városi erdővéd.

Nagy-Sink 1899 március 4.

Az országos erdészeti altiszti egyesület eszméjét a legnagyobb örömmel magamévá téve, igyekeztem annak vidékünket hiveket szerezni, azonban sajnos, minden fáradozásom kárba vészett. Ennek az eredménytelenségeknek az oka leginkább abban rejlik, hogy az itteni erdőőrök a magyar nyelvet alig bíró százszok s e mellett vagyonos emberek, kiknél az erdőőri fizetés csak mellék jövedelem s külömben sem nagy, mert összesen csak 240 frt. Ezek tehát nem sokat törődnek a közös ügygyel és sorsunk javításával, hanem hagyják azt olyanokra, mint én és egy román anyanyelvű társam, mert csak mi ketten vagyunk idegenek járásunkban. Vármegyénkben az erdőőri állások szervezése és rendszerezése csak most van folyamatban s így helyzetünk elég szomorú.

Kedvelt lapunkat is, melynek első évfolyamától kezdve híve vagyok, terjeszteni ipakorkodtam, de hát azt is csak addig kedvelik, míg kölesönbe kapják, arra, hogy ők maguk is áldozzanak valamit, gondolni sem lehet. Nem akarok én soraimmal senkit sem megbántani, hanem csak azt óhajtom hangoztatni, hogy a szegény soru embereknek van legnagyobb szükségük a társulásra és egymásnak támogatására.

A magam részéről legnagyobb örömmel lépek az egyesületbe s csak azt sajnálom, hogy mostoha sorsom nem engedi a gyűlésen személyesen részt venni s csak a messze távolból, itthonról kérem Isten áldását és segedelmét a szerkesztő úr és buzgó munkatársai részére.

László István
járási edőr.

Az országos gyűlésen résztveendők névsora.

(folytatás.)

13. Kuth Ignác Tökés-Ujfalu
14. Czelvikker József Görömböly-Tapolca

15. Duba Sándor Ujbánya
16. Atzberger Antal
17. Domokos Sándor } Nadrág
18. Hovanyecz Gusztáv }
19. Németh Sámuel O. Toplicza
20. Horváth János Sopron-Iván
21. Zigelhoffer Kálmán Uj-Kér
22. Puha Vendel Ábrahámtelek
23. Süle István Pusztasügyi
24. Olaj János } Mike-Pécs
25. Pap Imre }
26. Schneider Lajos Érsek-Ujvár
27. Alakszai János Parád (Sándorrét)
28. Niedermayer Antal Mogyoród
29. Dudás Ferencz Mikola (Sárerdő)
30. Delimán György }
31. Prohász Bálint } Nagy-Köves
32. Novák Mihály }
33. Papp János Balaton-Füred

Ujjonnan felkérjük mindazokat, kik a gyűlésen részt venni óhajtanak, hogy ebbeli elhatározásukat velünk akár levelező lapon, akár pedig az előfizetési díjak vagy hozzájárulási költségek beküldésekor a postautalvány szelvényén közölni sziveskedjenek. Lehetséges, hogy a nagy munkahalmaz közt egyes már jelentkezők nevei elnézésből kimaradtak; erre nézve kérjük a figyelmeztetést, hogy a hiányt pótolhassuk. Óhajtandó lenne, hogy a költségek fedezéséhez valamennyi érdeklődő mielőbb hozzájárulna, mert az ilyen nagyszabású mozgalom kiadásai szerény anyagi helyzetünket félülmulják.

Különfélék.

Rémes családi dráma. Rémregénybe való történet az, mely a napokban Szalacs községben megtörtént. A faluból évekkel ezelőtt kivándorolt egy szegény munkásfiú Amerikába. Apja, anyja elsíratta, azóta semmi hír nem jött elveszett a nagyvilágban. A napokban azután egy vándorló kért éjjeli szállást a házban s a nagy kérésre be is bocsátotta az asszony, bár az ura nem volt odahaza. Mielőtt nyugodni tért az idegen, 400 forintot adott át az asszonynak, hogy őrizze azt meg számára reggelig. A pénz elkábította az öreg asszonyt és hogy ne kelljen visszaadni, éjszaka baltával agyonütötte a vendégét. Ugy éjfél tájban az öreg ember is haza botorkált. Első szava ez volt:

— Anyjukom, édes anyjukom, hol a fiam?

Az asszony szemeit dörzsölve, ijedten ült fel az ágyban.

— A fiad; hát ki tudja azt, hogy hol van?

— Na ne tréfálj öregem, hiszen a korcsmában hallottam, hogy ott megpihent és ide jött hozzád haza!

Az asszonynak elállott a szava. Gyertyát gyújtott és vitte az öregét az istállóba. Félve, remegve húzta le a szalmát s véres hulláról: Itt a fiad, a fiunk! Én azt hittem, hogy egy csavargó.

A szerencsétlen apa a fejéhez meg a szívéhez kapott és élettelenül, halva rogyott visszatért fia véres hullájára. A gyilkos anyát a csendőrök elfogták és a járásbíróság börtönébe kísérték.

A debreczeni hétalvó. A debreczeni nép csodájára jár mostanában Oláh András sertéskereskedő fiatal szolgájának, a ki néhány hét óta erős állomkórban szenved s mély apatikus álmában folyton csodákat lát. A minap a tizenhét éves fiú hirtelen eltűnt s harmadnap alva találták meg egy fészerben. Költögették, rázták, de hiába volt minden, nem ébredt föl. Végre bevitték a kórházba, a hol harmadnap fölébredt. Ébren csodálatos dolgokat beszélt. Elmondta, hogy álmában két aranyhajú angyal a menyországba vitte. A mint Isten ítélőszéke elé állt, elmondott bűneiért egy kevés büntetést szabott rá az Ur. Azután Illés próféta bevezette egy aranyos terembe, a hol a jobb oldalon a vőlegények, balon a menyasszonyok kara állott. Ekkor odavezették a menyasszonyok közé és felszólították, hogy válaszszon magának egyet közülök, ő azonban nem választott.

Jól jártam, ugymond, mert az üdvözültek azt mondták, hogy ha választottam volna, vissza nem térhettem volna a földre.

A fiú még azt is beszéli, hogy elhalt atyjával és testvérével is találkozott a tulvilágon. Panaszkodott a kórházban, hogy kár volt őt ide hozni, mert ő ugysis elalszik megint. Előre megmondta elalvásának és fölébredésének idejét. Néhány óra múlva újra elaludt és egyhuzomban aludt másfél napon át, péntek déltől szombat este tíz óráig. A kórházból minap hazaküldték és most gazdájánál van. Az egyszerű pásztorfiú oly folyékonyan és érdekesen mondja el vízióit hogy előadásának közvetlenségével mindenkit meglep. Alvása után nem érez semmi fájdalmat vagy kimerülést, jókedvű és azt mondja, hogy azért szeret aludni, mert szép országokban jár álmában.

A meggazdagodás utja. Sok ember törte már azon a fejét, hogyan lehet meggazdagodni és sokan ki is találták már a meggazdagodás módját, a mely többnyire olyan, hogy nem mindenki utánoszhatja. Vagy kis pénzmaggal kell kezdeni a dolgot, a mi nincs meg mindenkinek, vagy merész vállalkozással, a mire nem mindenki született. Most egy angol utazó a meggazdagodás új módját találta ki, de ezt aligha fogja valaki utánozni, mert az ő esete meglehetősen szokatlan. Pfeiffer Károly az utazó neve. Nem régen üzleti ügyben körutazott és ekkor az a kellemetlenség érte, hogy a vonatja összeütközött egy másik vonattal. Pfeiffer, a ki nem sérült meg veszedelmesen, az összeütközést jól kihasználta. Bepörölte a vasutársaságot, kártérítést követelt és a bíróság arra kötelezte a vasutat, hogy 63.500 frank kártérítést fizessen. A mult szerdán rakta zsebre Pfeiffer ezt a neki megítélt összeget. Eddig még nem volna semmi feltűnő a dologban. Megtörtént azonban, hogy Pfeiffert egy másik vonaton hasonló szerencsétlenség vagy szerencse érte és akkor 45.000 frank kártérítést kapott. Szóval 108.500 frankot szerzett Pfeiffer, a kit most már csak az az egy veszedelem fenyegethet, hogy nem akad vasut, a melyik jegyet adna Pfeiffernek, hogy utazhassék.

A világ hadseregei. A Scientific American szerint az európai államok hadereje béke idején összesen 3 millió 475.000 ember. Az európai államok között béke idején legkisebb hadserege Dániának van: tízezer ember. A legtöbb katonája békében Oroszországnak van: 896.000 ember, ezután következik Németország 580.000 Franciaország 570.000 katonával. Az európai államokban összesen 550.000 ló áll a katonaság rendelkezésére. Ázsiában körülbelül 800.000 ember van fegyverben, mely számból Kínára esik 270.000, Indiára 200.000, Japánra 100.000 és Perzsiára 30.000 katona. Amerikában a katonák száma béke idején alig 160.000. Ebből Mexikó hadseregére

esik 40.000 és az Egyesült-Államok hadseregére 30,000 ember. Kerek számban 4 millió 600 000 emberre lehet becsülni azok számát, kik az egész világon katonai szolgálatban vannak és 700.000-re lehet becsülni a lovak számát, melyeket a katonaság használ. E hadseregek főtartása évenként átlag 25 milliárd frankba kerül. Háboruban Oroszország maga nyolc millió katonát küldene a csatába, Németország 5 milliót, Franciaország 4 millió 500.000, Olaszország 3 milliót, Ausztria-Magyarország 2 milliót, úgy, hogy egy általános európai háború esetén körülbelül 23 millió ember volna tetőtől talpig fegyverben, készen arra, hogy egymást nagy lelkesedéssel elpusztítsa.

A szőke, barna és vörös haj. Elterjedt vélemény, hogy a haj kihullása függ a haj színétől. Egy angol orvos, Thomson pontos megfigyelései alapján azt mondja, hogy ez a fölfogása nagyon is megokolt. A vörös és barna haj sokkal kisebb mértékben hull ki, mint bármely más színű. Ennek oka az angol orvos szerint a következő: A vörös haj nagyon vastag, harmincezer hajszál elegendő arra, hogy a fejet befödje, míg barna hajszálakból legalább 105.000, tehát háromszor annyi szükséges. A mi a szőke haját illeti, harmincezer hajszállal a fej majdnem kopasznak látszana, míg arra, hogy elég sűrű legyen a haj, legalább 140.000 hajszál szükséges. Tehát átlag öt szőke hajszál foglal el ugyanakkora helyet, mint egy vörös és ebből magyarázza az angol orvos a vörös haj tartósságát.

A borraivaló. Ki ne emlékeznék a tavalyi borraivaló-vitára. Arról volt szó, hogy nem volna-e praktikussabb, ha a kávések és vendéglősök fix-fizetést adnának a pinczéréknek és beszüntetnék a borraivaló szisztémát. Akkoriban a pinczérék csaknem kivétel nélkül ellene voltak e tervnek. A napokban ismét eféle borraivaló vita támadt egy fővárosi vendéglőben. Egy asztaltársaság tagjai afölött vitakoztak, hogy tulajdonképpen mennyit is kereshetnek borraivalókban a pinczérék. Nem tudtak megegyezésre jutni s a társaság két fiatal tagja elhatározta, hogy próbát tesz és így tudja meg a valót. Másnap csakugyan mind a ketten elszegődtek pinczérnek egy jó forgalmu vendéglőbe. Senkinek se tűnt fel, hogy az ő frakkjuk jobb, mint a többi pinczéré, hogy viszont ők ügyetlenebbek a többinél. Borraivalót csak úgy kaptak, mint a többiek és este, amikor leszámolásra került a sor az egyik 37 koronát, a másik 33 koronát tekinthetett aznap keresményének. És mindezt borraivalókban szedték össze.

Halálos ítélet. A kecskeméti törvényszék halálra ítélte Sztár Pál kocsislegényt, a ki két embert gyilkolt meg bestiális kegyetlenséggel. Az eset így történt: Feldmayer Ábrahám uj-kécskei kereskedő tavaly, június hónapban kocsin Kecskemétre ment bevásárolni s magával vitte kocsisát, Hegedüs Józsefet. Volt kocsisa, Sztár Pál utánuk ment s mialatt Feldmayer a városban járt, fölkereste Hegedüst s azt hazudta neki, hogy a gazdája üzeni, hogy menjen a tanyára gyapjuért. Hegedüs nyomban utnak indult s a mint kiért az országútra, Sztár Pál a ki elkísérte, egy éles fejszével széthasította a boldogtalan ember koponyáját. A holttestet a gyilkos a közeli buzaföldre cipelte s ott elrejtette. Egy öreg ember hallotta ugyan az áldozat kiáltását, de nem mert a segítségére menni, mert a gyilkos őt is halállal fenyegette. Sztár Pál véres mun-

kája után visszament a fogadóba, a hol az öreg Feldmayer már türelmetlenül várta a kocsisát. Végre elhatározta, hogy egyedül hajtata haza. Sztár kérte, hogy vigye őt is magával s az öreg készséggel vette föl a gyilkost. Utközben aztán Sztár Feldmayert is agyonütötte a fejszével s 80 forintját elrabolta. Másnap elfogták a gyilkost egy uj-kécskei kocsmában, a hol a rablott pénzen mulatott. A tárgyaláson sirva vallotta be gonosz tettét s a törvényszék kétszeres gyilkosságért és rablásért halálra ítélte a vádlottat. Sztár kijelentette, hogy megnyugszik az ítéletben, a védője azonban főlegbezett

Szerkesztői üzenetek.

Zsidai János urnak. Ajánlatát kivételesen elfogadtuk. Szathmáry Sándor urnak, Debreczen. 2 fr. beérkezett s javára jegyeztük. Köszönet! László István urnak, N. Sink. Előfizetve május végeig. Kis József urnak, Gyöngös-Solymos. Igazsága van, ez egyszer püspöki hatáskörbe léptünk s becses nevét elbémáltuk. Boesánat a tévedésért, mely különben rendkívül nagy elfoglaltságunk miatt nem megy csodaszámba. Olyan ember, ki naponként 17-18 órát kénytelen szellemi munkával eltölteni, könnyen tévedhet. A beküldöttet lehetőleg a lapban is hozni fogjuk. Az alapszabályoknak csak a tervezetét közöltük s így azokhoz még mindig leginkább pedig magán a gyűlésen lehet hozzászólni. Hadik Mihály urnak. Deszk. A lapot március elejével megindítottuk. Görög László urnak, Nagybér. A lapot rendszeresen küldjük s így a hiba csak az ottani postán lehet. Sziveskedjék követelni, hogy a postahivatal reklamálja — mit ingyen köteles tenni — akkor majd jobban fog ügyelni. A zsebnaptárt nem utánvét mellett küldtük, mert úgy 29 krral többbe kerülne. Bánok-Szt. Györgi tudakozódnak. Az erdőőri szakiskolába való felvételre vonatkozó pályázat június vagy július hóban lapunkban is közzé lesz téve. Kísérje majd figyelemmel. Időközben különben sem lehet belépni.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradzky Emil.

9 szám eln. 1899

PÁLYÁZATI HIRDETMEY.

Szab. kir. Erzsébetváros tanácsánál lemondás folytán megüresedett erzsébetvárosi erdőőri állásra pályázatot hirdetek és felhivom pályázni kívánókat, hogy az erdőőri vizsgaletételét és eddigi szolgálatukat igazoló bizonyítványaikkal felszerelt kérvényeiket hozzám folyó évi március hó 18-áig annyival inkább nyújtsák be, mert később érkező folyamodványok figyelembe nem vétetnek.

Az állás 200 frt évi fizetés, a főerdész által kijelölendő tüzi fa és faárverésnél 2½% jutalék javadalmazással van egybekötve.

A szolgálat kinevezés után azonnal megkezdendő.

Erzsébetvároson, 1899 évi március 2-án.

Trajánovits János
polgármester.

ERDÉSZETI MAGVAK!

Magyar Fenyőmag Pergető Intézet

és erdészeti magkereskedés

FARAGÓ BÉLA, Zala-Egerszegen.

Kitüntetve diszoklevél, arany-, ezüstéremmel.

legutolján az 1898 Október havi marosvásárhelyi kiállításon dicsérő arany oklevéllel.

Ajánl mindennemű hazai és külföldi szavatolt legmagassabb csiraképességű

ERDÉSZETI MAGVAKAT,

kocsányos és kocsánytalan tölgymakkot.

Árjegyzék és számos erdészeti hatóság elismerő nyilatkozatának
gyűjteménye kívánatra bérmentve küldetik.

2-8

ERDÉSZETI MAGVAK!

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legújabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus
hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk ujjal megbízott

a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készíttetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják
régii vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.

Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Fensége József főherceg udvari szállító.
Szerb kir. udvari szállítók. A földm. m. kir. miniszterium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.